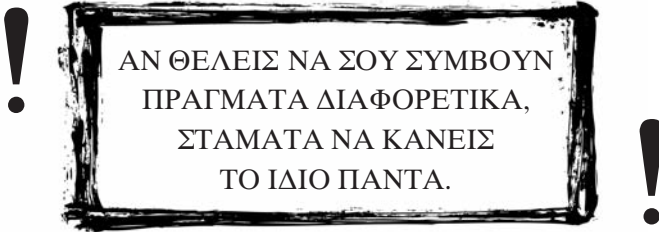

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ένα μυστήριο μήνυμα

Ο Νίκο παρέλυσε από τον τρόμο του κι έμεινε στο κρεβάτι να κοιτάζει σαστισμένος αυτό που μόλις είχε φανεί στο ταβάνι του δωματίου του:

Η αινιγματική φράση αντικατοπτριζόταν, χάρη σε κάποιο παράξενο οπτικό φαινόμενο, ακριβώς πάνω από το κεφάλι του. Είχε συνηθίσει να βλέπει την αντανάκλαση των αυτοκινήτων που περνούσαν στον δρόμο και μπορούσε να διακρίνει ακόμα και το χρώμα τους, αλλά ποτέ δεν του είχε συμβεί κάτι τέτοιο.

Η φωνή της μητέρας του τον έκανε ν' αφήσει αυτό το αίνιγμα και μ' ένα πήδημα να σηκωθεί.

«Νίκο, χασομέρη, πάλι θ' αργήσεις στο μάθημα της φυσικής!»

Ο καθηγητής του είχε την κακή συνήθεια να τον ρωτάει όταν το μυαλό του πετούσε στα σύννεφα, και χτες το παράκανε. Όλη η τάξη γέλασε μαζί του, ακόμα κι η κοπελιά που τόσο του άρεσε.

Τα πράγματα δεν έπαψαν να χειροτερεύουν κι άλλο: Την ώρα της γυμναστικής, ο συλλέκτης κοριτσιών του σχολείου πλησίασε την κοπέλα για να σαχλαμαρίσει μαζί της. Κι αυτός ο φαντασμένος, ο ανεγκέφαλος, κατάφερε σε δυο λεπτά να προχωρήσει περισσότερο απ' ό,τι ο ίδιος σε δύο χρόνια. Βλέποντάς τη να γελάει χαζά, ο Νίκο κατάλαβε πως αυτή θα ήταν η επόμενη στη συλλογή. Ανατρίχιασε και μόνο που το σκέφτηκε.

Ήταν μία από εκείνες τις μέρες όπου το σύμπαν ολόκληρο μοιάζει να συνωμοτεί εναντίον κάποιου.

Σκεφτόμενος τις συμφορές του, ο Νίκο ντύθηκε με όλη τη διασύνη. Φόρεσε ένα σκισμένο τζιν και το μπλουζάκι της προηγούμενης μέρας, που ήταν πάνω στην καρέκλα.

Με μια γρήγορη κίνηση των χεριών, χτένισε τα μαλλιά του και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Ο Νίκο γεννήθηκε με μια ιδιαιτερότητα: με διαφορετικό χρώμα ματιών. Το ένα ήταν γαλανό και το άλλο πράσινο. Οι γονείς του ήλπιζαν ότι, μεγαλώνοντας, τα μάτια του θα έπαιρναν το ίδιο χρώμα, όμως αυτό δεν έγινε.

Ύστερα τράβηξε όλα μαζί τα βιβλία του από το γραφείο για να τα δάλει στο σακιδιό του και σκέφτηκε ότι πρέπει να κάνει οικονομίες για ν' αγοράσει καινούριο. Αυτό ήταν υπερβολικά παιδικό και δε συνέβαλλε στη βελτίωση της ήδη περιορισμένης δημοτικότητάς του.

Σήκωσε τα μάτια του μ' έναν αναστεναγμό και... την ξαναείδε. Η μυστηριώδης φράση εξακολουθούσε να καθρεφτίζεται στο ταβάνι. Γεμάτος περιέργεια, ο Νίκο πέταξε το σακίδιο στο κρεβάτι κι έβγαλε το κεφάλι από το παράθυρο, προσπαθώντας να βρει από πού προερχόταν η παράξενη εκείνη προβολή. Μήπως ήταν κάποια διαφήμιση;

Όμως δεν μπόρεσε να δει από πού προερχόταν.

Θυμήθηκε την καθηγήτρια φυσικής που είχε αντικαταστήσει τον εχθρό του για έναν μήνα, στις αρχές της σχολικής χρονιάς. Την έλεγαν Μπλάνκα. Ήταν πολύ όμορφη και συμπαθητική, αλλά μιλούσε τόσο γρήγορα όταν ενθουσιαζόταν, που κέρδισε το παρατσούκλι Μπλανκαντέκερ.

Τους είχε μιλήσει για την αντανάκλαση και τη διάθλαση. Είχε μπει στην τάξη μ' έναν τεράστιο καθρέφτη. Αφού έσβησε τα φώτα, ζήτησε από τον Νίκο να τινάξει τον σπόγγο, ώστε να δημιουργηθεί ένα σύννεφο σκόνης από κιμωλία. Έπειτα εκείνη άναψε τον φακό της και, χάρι στο σύννεφο από κιμωλία, μπόρεσαν να οπτικοποιήσουν την ευθεία πορεία που ακολουθεί η δέσμη φωτός.

Ύστερα ξανάναψε τα φώτα και τους πρότεινε ένα **αίνιγμα**:

**«ΦΑΝΤΑΣΤΕΙΤΕ ΕΝΑΝ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΝΑ ΣΚΟΥΡΟΧΡΩΜΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
ΧΩΡΙΣ ΦΩΤΑ. ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΣΒΗΣΤΑ. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΥΤΕ ΑΝΤΑΥΓΕΙΑ ΦΩΤΟΣ ΑΠΟ
ΣΠΙΤΙΑ ΟΥΤΕ ΦΩΣ ΑΠΟ ΒΙΤΡΙΝΕΣ. ΞΑΦΝΙΚΑ ΕΝΑΣ
ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ ΠΕΡΝΑΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΟ ΤΟ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ, ΟΜΩΣ Ο ΟΔΗΓΟΣ ΦΡΕΝΑΡΕΙ ΕΓΚΑΙΡΑ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΑΤΑΕΙ. ΠΩΣ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΤΟΝ ΔΕΙ;»**

Στην τάξη επικράτησε μια ανυπόμονη ησυχία. Φοβούνταν ότι η λάθος απάντηση θα είχε αποτέλεσμα τη μείωση βαθμού για όποιον την ξεστόμιζε. Η Μπλάνκα επέμεινε δύο φορές και, μην παίρνοντας απάντηση, αποφάσισε να τους δώσει τη λύση.

«ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕ ΣΑΣ ΕΙΠΕ ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΝΥΧΤΑ. ΗΤΑΝ ΜΕΡΑ ΚΑΙ Ο ΟΔΗΓΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΝΑ ΤΟΝ ΔΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ».

«Νίκο!»

Η θυμωμένη φωνή της μητέρας του τον έκανε να εγκαταλείψει την έρευνα για την προέλευση του μυστηριώδους μηνύματος.

Μπήκε στην κουζίνα και ρούφηξε σχεδόν χωρίς ανάσα ένα μπολ δημητριακά με γάλα, με τη μητέρα του να μη σταματάει το κήρυγμα. Όπως κάθε πρωί, κατέβηκε δυο δυο τα σκαλιά ως το κατώφλι και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα και κοίταξε τον δρόμο τον οποίο συνήθιζε να κατηφορίζει για να πάει στο γυμνάσιο.

Ξαφνικά στάθηκε στο κατώφλι. Ένα ρίγος διέτρεξε τη σπονδυλική του στήλη, καθώς θυμήθηκε τα λόγια που τόση περιέργεια του είχαν προκαλέσει πριν μερικά λεπτά: «Αν θέλεις να σου συμβούν πράγματα διαφορετικά, σταμάτα να κάνεις το ίδιο πάντα».

Ενστικτωδώς, έστρεψε το βλέμμα του προς την ανηφόρα του δρόμου. Ποτέ δεν είχε πάει στο γυμνάσιο από και γιατί θα έκανε κύκλο. Επιπλέον το πάνω μέρος της περιοχής εκείνης ήταν ερημικό και σχεδόν δεν είχε μαγαζιά.

Θυμήθηκε σαν αναλαμπή κάτι στίχους που είχε δει στο ντοσιέ του ξερόλα της τάξης. Ήταν κάποιου Ρόμπερτ Φροστ κι έλεγαν:

Δύο δρόμοι ανοίγονταν μπροστά μου ε' ένα δάσος, κι εγώ,
εγώ πήρα τον λιγότερο περπατημένο,
κι αυτό εηματοδότησε όλη τη διαφορά.

Εμπνευσμένος από το μυστηριώδες μήνυμα κι από την ανάμνηση του ποιήματος αυτού, ο Νίκο αποφάσισε ν' ανέβει τον δρόμο αντί να τον κατεβεί.

Κυριευμένος από έναν ξαφνικό ενθουσιασμό, νόμισε ότι πρώτη φορά περνούσε από κει. Υπήρχαν λεπτομέρειες στον δρόμο που τον εξέπλητταν, από τα χρώματα των προσώπων ως την ευωδιά των φθινοπωρινών δέντρων που φύονταν στα πεζοδρόμια.

Ο Νίκο ένιωθε σε παράξενη εγρήγορση, σαν να επρόκειτο κάτι να συμβεί. Ήταν δυνατόν να γίνει κάποια αλλαγή με το να πάψει απλώς να κάνει το ίδιο;

Με το που το αναρωτήθηκε αυτό, φρέναρε επιτόπου. Δίπλα σ' ένα κλειστό ανθοπωλείο ανακάλυψε ένα παλιό αρχοντικό που ποτέ δεν το είχε προσέξει. Κι όμως, είχε περάσει κάμποσες φορές από εκεί. Ήταν σίγουρος γι' αυτό.

Σήκωσε το κεφάλι γεμάτος περιέργεια. Παρά το ύψος του κτιρίου, υπήρχε μόνο ένα παράθυρο στον τρίτο όροφο. Ήταν σφαλισμένο με κάτι παλιά ξύλινα παραθυρόφυλλα. Όλα σε έκαναν να σκεφτείς ότι το σπίτι ήταν ακατοίκητο.

Ο Νίκο κοίταξε ανήσυχος την πόρτα — πολύ πιο καινούρια από το υπόλοιπο σπίτι, που έμοιαζε ετοιμόρροπο.

Ήταν φτιαγμένη από ένα όμορφο ξύλο, σε αντίθεση με αυτό των παραθυρόφυλλων του τρίτου ορόφου, που φαινόταν γέρικο και σάπιο. Υπήρχε και κάτι ακόμα πιο παράξενο — η πόρτα ήταν σφραλισμένη με τρεις γερές κλειδαριές.

Αυτό τι νόημα είχε; Γιατί να μπει στον κόπο κάποιος να σφάλισει ένα ετοιμόρροπο κι εγκαταλελειμμένο σπίτι;

Ο Νίκο πρόσεξε τον ελάχιστο κόσμο που περνούσε από εκεί. Κανένας δε σταματούσε στο αρχοντικό. Κάποιοι κοίταζαν το κλειστό ανθοπωλείο κι αμέσως το βλέμμα τους πήδαγε στην άλλη πλευρά του δρόμου, σαν να μην έβλεπαν το κτίριο εκείνο.

Παρόλο που θα έφτανε καθυστερημένος στο γυμνάσιο, πλησίασε για να εξετάσει από κοντά τις τρεις κλειδαριές που κρατούσαν την πόρτα κλειστή. Τι διάβολο να υπήρχε εκεί μέσα;

Αριστερά από την πόρτα ανακάλυψε ένα κόκκινο κουμπί. Ο Νίκο θα ορκιζόταν ότι πριν ένα δευτερόλεπτο το κουμπί δεν υπήρχε· ήταν σαν να εμφανίστηκε ξαφνικά με το που κοίταξε προς τα εκεί. Όμως ήξερε ότι αυτό ήταν αδύνατον και κατέληξε ότι δεν το είχε προσέξει. Μάλλον κοιμόταν ακόμα πιο πολύ απ' ό,τι νόμιζε.

Κινούμενος από περιέργεια, δεν μπόρεσε να μην πατήσει το κουμπί.

Δεν ήξερε τι δικαιολογία να πει και κράτησε την αναπνοή του μόλις άκουσε τον ήχο του κουδουνιού από την άλλη μεριά της πόρτας. Μα πριν προλάβει να ξαναπάρει ανάσα, μια φωνή παράξενα μακρινή τού απάντησε στο θυροτηλέφωνο:

«Ανέδα, σε περιμέναμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το σπίτι με τις τρεις κλειδαριές

Καθώς δεν περίμενε απάντηση, ο Νίκο κατάπιε το σάλιο του και καθάρισε τον λαιμό του, όμως τα λόγια άργησαν να του βγουν.

«Πώς μπορώ να ξεκλειδώσω τις τρεις κλειδαριές;»

«ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΦΑΝΕΣ, ΔΕ ΝΟΜΙΖΕΙΣ; ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΚΑΘΕ ΚΛΕΙΔΑΡΙΑ ΞΕΚΛΕΙΔΩΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ, ΑΛΛΑ ΣΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΑΚΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ. ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΚΛΕΙΔΩΣΟΥΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ».

Στο σημείο αυτό η φωνή χάθηκε από το θυροτηλέφωνο.

Ο Νίκο σκέφτηκε την απίστευτη κατάσταση που του παρουσιαζόταν. Πώς μπορούσε να ξεκλειδώσει ταυτόχρονα τρεις κλειδαριές μόνο μ' ένα κλειδί που ούτε καν είχε; Επρόκειτο για αίνιγμα σαν αυτό με τον γάτο της Μπλάνκα. Κι όπως και σ' εκείνη την περίπτωση, δεν είχε ιδέα πώς να το λύσει.

Το στριφογύρισε στο μυαλό του, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Κοίταξε προς τον δρόμο για να χαλαρώσει. Μια γριά περνούσε ατάραχη κι άσχετη με τους δικούς του γρίφους.

Δεν το έβαλε κάτω και ξανακοίταξε τις τρεις κλειδαριές. Έπειτα ψηλάφισε γύρω γύρω την πόρτα, ψάχνοντας για το σημείο που ήταν κρυμμένο το κλειδί. Από αυτό έπρεπε να ξεκινήσει. Παρόλο που ήξερε ότι δε θα έλυνε τίποτα, γιατί, και να το έβρισκε, δεν υπήρχε τρόπος ν' ανοίξει τρεις κλειδαριές ταυτόχρονα μ' ένα μόνο κλειδί.

Απογοητευμένος που ήταν τόσο μακριά από την απάντηση, ο Νίκο σκέφτηκε πως το καλύτερο ήταν να γυρίσει στο γυμνάσιο για να προλάβει τουλάχιστον τη δεύτερη ώρα. Μάλιστα, κύριε, αυτό θα έκανε, το πιο λογικό. Ωστόσο τα πόδια του δεν υπάκουαν.

«Μπορούμε να μάθουμε τι περιμένεις;»

Η καρδιά του αναπήδησε ακούγοντας την ίδια φωνή από το θυροτηλέφωνο, αλλά με έναν τόνο ανυπομονησίας.

«Δε βρίσκω το κλειδί... αλλά, και να το βρω, δεν ξέρω πώς να ξεκλειδώσω ταυτόχρονα τις τρεις κλειδαριές! Είναι αδύνατον».

«Και για τι στον διάβολο θέλεις να ξεκλειδώσεις τις κλειδαριές;» ρώτησε η φωνή.

«Μα... για ν' ανοίξω την πόρτα» τραύλισε ο Νίκο. «Πώς αλλιώς θα το κάνω αν δεν ξεκλειδώσω τις κλειδαριές;» Ο Νίκο τώρα ήταν τελείως μπερδεμένος.

Η φωνή τού μίλησε μ' έναν τόνο ανωτερότητας, σαν να απευθυνόταν σ' ένα παιδάκι τεσσάρων χρόνων:

«Η πόρτα είναι ανοιχτή! Οι κλειδαριές δε θα σ' εμποδίσουν να περάσεις».

Ο Νίκο έμεινε άφωνος. Θυμωμένος, αντιλήφθηκε ότι μόλις του την είχαν φέρει, όπως και με το αίνιγμα του μαύρου γάτου.

«Όμως μου είπατε ότι χρειαζόμουν ένα κλειδί για ν' ανοίξω και τις τρεις κλειδαριές. Κι επίσης μου είπατε ότι έπρεπε να το κάνω ταυτόχρονα» δικαιολογήθηκε αγανακτισμένος. «Τι στο καλό μού τα είπατε όλα αυτά αν δεν ήταν για ν' ανοίξω την πόρτα;»

«ΜΕ ΡΩΤΗΣΕΣ ΠΩΣ ΝΑ ΞΕΚΛΕΙΔΩΣΕΙΣ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ΚΛΕΙΔΑΡΙΕΣ ΚΙ ΕΓΩ ΑΠΑΝΤΗΣΑ ΣΤΗΝ ΕΡΩΤΗΣΗ ΣΟΥ. ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΣΟΥ ΕΙΠΕ ΟΤΙ Η ΠΟΡΤΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΗ Ή ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΞΕΚΛΕΙΔΩΣΕΙΣ ΤΙΣ ΚΛΕΙΔΑΡΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙΣ. ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙΣ ΚΑΠΟΥ, ΚΑΝΕ ΤΙΣ ΣΩΣΤΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ! ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ: ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΤΟΣΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΛΟΓΙΚΑ»

Ο Νίκο έμεινε κατάπληκτος. Δεν ήξερε ποιος του μιλούσε από την άλλη μεριά, όμως όφειλε να παραδεχτεί, παρ' όλη την ενόχλησή του, πως είχε απόλυτο δίκιο.

Ταλαντευόταν ανάμεσα στο να συνεχίσει τον δρόμο προς τα πάνω ή να σπρώξει την πόρτα. Δεν ήταν σίγουρος πως ήταν καλή ιδέα να μπει σ' εκείνο το σπίτι. Ωστόσο μια περιέργεια που διαρκώς μεγάλωνε τον κυρίευσε. Ήταν σαν να τον έσερνε κάποια μυστηριώδης δύναμη.

Η πόρτα έτριξε, κι ο Νίκο χρειάστηκε να τη σπρώξει δυνατά για ν' ανοίξει. Έμοιαζε ολοφάνερο ότι κανείς δεν την είχε ανοίξει για πολύ καιρό.

Με το που μπήκε, ο Νίκο βρέθηκε τυλιγμένος από γυ-
κνό σκοτάδι.

Δεν του άρεσε το σκοτάδι. Από μικρός είχε σοβάρó πρό-
βλήμα να κοιμηθεί με εβηστό το φως, γιατί στον τοίχο του
δωματίου του σχηματίζονταν παράξενες εικόνες που τον
τρόμαζαν.

Σε λίγα δευτερόλεπτα οι κόρες των ματιών του προ-
σαρμόστηκαν αρκετά ώστε να διακρίνουν τη σκιά κάποιου
που κινούνταν γρήγαι του. Πήδησε από την τρομάρα του κι
η γρήγαι του χτύπησε στην πόρτα, που έκλεισε πίσω του.

Μόνο σκοτάδια.

Ο Νίκο ένιωσε τον θανικό να διατρέχει τη στονδυλική
του στήλη.

Τα μάτια του έφαξαν μέσα στο σκοτάδι για ν' ακολου-
θήσουν αυτό που κινούνταν.

Βλέποντας γερύ τίνος επρόκειτο, ανάσανε ανακουφι-
μένος. Ήταν ένας μεγαλώσωμος γάτος. Τα μάτια του εί-
χαν ένα αιμηγματικό χρυσαφί χρώμα κι έλαμψαν έντονα
στη σκοτεινιά της αίθουσας. Έντονα και διατέραστικά.

Παρόλο που έμοιαζε ακίνδυνος, ο Νίκο δεν το διακιν-
δύνευσε να τον αγγίξει.

Σήκωσε το βλέμμα και παρατήρησε το υπόλοιπο δω-
μάτιο στα σκοτεινά. Ίσως ήταν από το λίγο φως, αλλά

του Νίκο του φάνηκε πως οι τοίχοι ήταν μαύροι. Η έλλειψη παραθυριών έκανε τον χώρο ακόμα πιο αλλόκοτο.

Ακριβώς απέναντί του διέκρινε κάτι πυκνές βελούδινες κουρτίνες από το ταβάνι ως το πάτωμα. Έμοιαζαν με αυλαία κάποιου παλιού θεάτρου.

Ο γάτος τού γύρισε την πλάτη, κουνώντας την ουρά του σαν να τον κοροΐδευε για τον φόβο του, κι έπειτα, τρέχοντας, διαπέρασε τις κουρτίνες.

Ο Νίκο θέλησε να τον ακολουθήσει και παραμέρισε τις κουρτίνες και με τα δύο χέρια. Μα ούτε πίσω από αυτές υπήρχαν πόρτες ή παράθυρα. Βρέθηκε σ' ένα δωμάτιο ακριβώς το ίδιο με το προηγούμενο.

Ο γάτος δεν ήταν πια εκεί. Είχε γίνει καπνός.

Εξαφανίστηκε.

Ο Νίκο ήταν ήδη έτοιμος να ψάξει να τον βρει, μα ένα μικρό αντικείμενο του τράβηξε την προσοχή ξανά.

Στο δάπεδο, στη μέση της σκοτεινής αίθουσας, υπήρχε ένα κουτί δώρου. Ήταν λευκό και τυλιγμένο με μεταξωτό φιόγκο. Ένα κουτί τόσο τέλειο σαν χριστουγεννιάτικο δώρο.

Ο Νίκο το πήρε στα χέρια του. Στον φιόγκο υπήρχε ένας μικρός φάκελος κρεμασμένος με γαλάζιο συνδετήρα. Δεν είχε παραλήπτη, έτσι τον άνοιξε.

ΕΝΑΡΞΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Οι λέξεις αυτές ήταν γραμμένες στην κάρτα με τέλεια καλλιγραφία.

Τράβηξε απαλά τη μεταξωτή κορδέλα κι ο φιόγκος λύθηκε, μα, πριν ανοίξει το κουτί, δίστασε λίγο. Αναρωτήθηκε αν ήταν σωστό ν' ανοίξει ένα δώρο που δεν απευθυνόταν σ' εκείνον. Όμως, καθώς ο φάκελος δεν έγραφε τίποτα, σκέφτηκε πως δεν έκανε κάτι κακό.

Ηρέμησε με τη δικαιολογία αυτή και, αποφασιστικά, άνοιξε το κουτί.

